

Warmuths Concertbureau.

Program
til
Musikforeningens
1ste Concert

Lørdag den 19de Oktober 1889 Kl. 8

i Logens store Sal.

under Ledelse af

Hr. Edvard Grieg

og under Medvirkning af

Frøken **Ellen Nordgren**, Frøken **Camilla Wiese** og

Hr. **Thorvald Lammers**.

1. **Edv. Grieg:** »I Høst.« Konsertouverture for Orkester. (Op. 11).
2. **Edv. Grieg:** Melodier til Digte af Vinje.
 - a. Gamle Mor,
 - b. Ved Rundarne,
 - c. Guten,
 synges af Hr. Thy. Lammers.
3. **Edv. Grieg:** To elegiske Melodier for Strygeorkester efter Digte af Vinje.
 - a. Hjertesaar.
 - b. Vaaren.
4. **Edv. Grieg:** Scener af »Olav Trygvason« ufuldendt Drama af Bjørnstjerne Bjørnson, for Soli, Kor og Orkester. (Op. 50).
(for første Gang).

En Offergode — Hr. Thy. Lammers.
En Kvinde — Frk. Camilla Wiese.
Volven — Frk. Ellen Nordgren.
Mænd og Kvinder — Soli og Kor.

(Handlingen foregaar i Trondelagen i Slutningen af det rode Aarhundrede).

Salonflygel fra *Bødrene Hals's Fabrik*,

Gamle Mor.

(A. O. Vinje).

Du gamle Mor! du sliter arm,
so Sveiten er som Blod,
men enddaa i dit Hjarte varm,
og du mig gav min sterke Arm
og dette ville Mod.

Du turkad Taarer af mit Kinn
so manglein Herrens Gong,
og kyste meg som Guten din

og bles meg uti Barmen in
min sigerfulle Song.

Og gamle du, du gav til meg
mi mjuke Hjarterot,
og derfor maa eg elska deg,
hvorhelst eg vankar paa min Veg,
om so paa villan Fot.

Ved Rundarne.

(A. O. Vinje).

No ser eg atter slike Fjell og Dalar,
Som deim eg i min første Ungdom saag,
Og samma Vind den heite Panna svalar;
Og Gullet ligg paa Snjo, som før det laag.
Det er eit Barnemaal, som til meg taler
Og gjer meg tankefull, men endaa fjaag.
Med Ungdomsminne er den Tala blandad:
Det strøymer paa meg, so eg knapt kan anda.

Ja Livet strøymer paa meg, som det strøynde,
Naar under Snjo eg saag det grøne Straa.
Eg drøyer no, som før eg alltid drøynde,
Naar slike Fjell eg saag i Lufti blaa.
Eg gløymer Dagsens Strid, som før eg gløynde,
Naar eg mot Kveld af Sol eit Glimt fekk sjaa.
Eg finner vel eit Hus, som vil meg hysa,
Naar Soli heim til Notti vil meg lysa.

Guten.

(A. O. Vinje).

Du ferer vidt og du verdt trøyyt
og Foten skjær,
Du grær, so Puta ofte bløyyt
af Taarer er.
Med dette Salt du vaskas ut,
til dess du fer
i deg den sleipe hvasse Lut,
som Livet tvær.

Daa veit du, hvad det segja vil,
at døy ifraa
det, som Ein lagde Hugen til
og Elksen paa.

Det Grøne saag du krullas turt,
som Blom til Høy.
Det mindste var: hun visnat burt
di Ungdomsmøy.

Dersom du ikke sviken var
so manglein Gang,
du Kjærleik aldrig sunget har
med rette Sang.
Du paa Ruinerne maa staa
af Livet dit,
først rigtig daa du ret kan sjaa
ikkring deg vidt.

Scener af „Olav Trygvason“

ufuldendt Drama af Bjørnstjerne Bjørnson.

De Handlende:

En Offergode	Bas Baryton.
En Kvinde	Mezzo Sopran.
Vølven	All.
Mænd og Kvinder	Soli og Kor.

(Handlingen foregaar i Trøndelagen i Slutningen af det tode Aarhundrede.)

I.

Goden.

Skjult i de mange
manende Navne,
Runernes Giver,
og Galdrens.
Du, som gik ud
af Verdens Ophav,
du, som ser Livet
fra Lidskalv — :

Alle Mænd.

Hør os!

En Kvinde.

Moderlige Frigga,
du, som misted Balder,
du, som bærer Verdens
Ve i din Barn!
Du, som trøster Odin,
du, som Alting nærer,

fostrer i Fensal
Livet og Sorgen — :

Alle Kvinder.

Hør os!

Goden.

Trudvangs Hlorride,
Bilskirner Lue,
Meginjords Herre
og Mjølners, —
Asernes Værn

og Normanna-Ættens,
Jotunheims Trudsæl
til al Tid —:

Alle Mænd.

Hør os!

En Kvinde.

Njords graadfigre Datter,
enkestille Vanadis,
eget Savn dig lærte
Elskendes Nød!
Vore Trængsels Taarer
blandes nu med dine:
Dig, dig tilhører
Hælften paa Jorden!

Alle Kvinder.

Hør os!

Goden.

Heimdal med Hornet,
Ull i Ydale,
Njörd i det Nordlige,
hør os!
Alfheimens Fryd, 1)
Landvidets Tungsind, 2)
sidskjægle Sanger, 3)
og du, Tyr —:

Alle Mænd.

Hør os!

En Kvinde.

Evig unge Idun
Sif i gyldne Agre,
Søkvabækkens Saga,
Skade paa Fjeld, —
alle tro Asynjer,
Vaners Æt, Valkyrjer,
hør nu vor Jammer,
Jorden i gjæste!

Alle Kvinder.

Hør os!

Alle Mænd og Kvinder.

Andre Guder
ere komme,
sterke Guder,
Sejersguder!
Raad os, raad os.
Mitgard ryster: —
Guder kun kan
Guder møde!

Alle (kæselende).

I, som op af Urdarbränden
øser Livskraft over Verden,
I, som ene ved h a n s Ønske,
Gudens i guldtaakte Gimle: —
I, som stilt i Odins Øre
hvisker det hver Dag, der fødes, —
I, som var før Verden voksede,
I, som er, naar Alt er Intet —:

Viser, viser
vore Diser

Vei til Guden, som vi venter!

II.

Vølven

(Paa en Pal i Forgrunden).

Ej er det nok,
nævne ved Navn

1) Frøy. 2) Vidar. 3) Brage.

Norner og Aser.
Runer maa ristes,
galdres, —

Uvætter fra
Vejene vises,
de, som gaar
til Guderne.
Der har de leirt sig.
Paa sine Horn
tager de vore Bønner;
ingen naar
Norner og Guder:

Alle.

Ærværdige Vølvæ
reis dig og galdre!
Rensk Himmel og Jord
med Odins Ord!

Vølven

(reiser sig, saa hun staar hoit over alle).

Onde Mands
onde Vætter,
I, som kommer fra Syden —:

hos Hel
holdes den Fest,
ham venter!
Ælder æd,
Orme avl,

i hans Saar Ullivs-Yngel.

Hos Hel
Hunde I vorde
ham onde!
Galskab slaa
Eders Ganer
saa hans Blod Eder lyster!

Hos Hel
ej anden Mad
Eder mætte!
Onde Mands
onde Vætter
I, som kommer fra Syden —:
hos Hel
hent Eders Maal
i Nornen!

Alle.

Ærværdige Vølvæ
kraftigt du galdrer!
Rensk Himmel og Jord
med Odins Ord!

Vølven

(som har skaaret Runer paa en Stav,
skjæret nu tværgt).

Onde Mands
onde Vætter
I, som kommer fra Syden —:

hos Hel
findes den, Vej
I fylder!
Vætter, væk
fra Guders Veje,
Tordnerens Lyn Eder ramme!
Hos Hel
findes den Vej
I fylder! —
Runestav
skar jeg aarle;
Odins Horg har den fostret.

Hos Hel
dryppe dens Ord
paa Eder!
Runer gaa
Lokes Luer

frem til Datterens Døre!

Hos Hel
æde hvert Ord
de Onde!

(Hun kaster Runestaven paa den hellige
Ild, som straks luer op, saa den slaar
Taget, et forfærdeligt Brag, der ender i
Torden og gaar bort i det Fjerne, ryster
Templet).

Alle (forfærdede og vigende)

Galdrens Ord
fra Odin gaar,
til Afrunds Dyb,
til Himlens Tag,
Bange gjør Svaret fra Begge!

Vølven.

Svar jeg fik
fra Hel, fra Høiden;
I ængstes,
ikke jeg, —
Nu fare Bønner!
Fri staar Veiene!
Den første beder jeg.

Guder!
Hellige Guder!
Er I her,
da hør os! —
hvor ligger Loddet,
Afgjøvelsens Lod?
Hvor hælder Vægten,
Vishedens Vægt?
Hvor møder I
den onde Olav?
Hvor, hvor?

Guder!
Hellige Guder,
Alt vidende Guder,
jeg, jeg beder
viet Odin
fra ung Alder
ved Ulvens Hjerter,
ved Ravnens Tunge,
ved vaagne Nætters
Varsels-Offre: —
Jeg, jeg beder!
Vis mig, Vældige —:
hvor, hvor møder I
den onde Olav?

(Torden; Hovets Bagvæg revner; da sees
Hovet som i det Fjerne, omspændt at
rode Luer og Rog. Torden høres den
hele Tid, Hovet sees).

Vølven (da Synet er svunden).

Her, her
møder de Høje ham!
Her, her
hellige Luer vil hævne!

Alle.

Her, her
møder de Høje ham!
Her, her
hellige Luer vil hævne!

Vølven.

I vort Hov maa han træde,
Træder han ind, træder han
aldrig ud!

Alle.

I vort Hov maa han træde;
træder han ind, træder han
aldrig ud!

Vølven.

Dette maa siges ham:
træder han uskadt ud, saa tror
vi ham!

Alle (haanende).

Træder han uskadt ud, saa tror
vi ham!

Vølven.

Dette maa siges ham:
Hans Guder
gaa ind til vore!

Alle.

Hans Guder
gaa ind til vore!

Vølven.

Dette maa siges ham:
Træder han uskadt ud, saa tror
vi ham!

Alle.

Træder han uskadt ud, saa tror
vi ham!

Alle.

(vendt mod Guderne.)

Tak, at I talte,
trøstigt var Tegnet os!
Tak, at I talte,
nu tør vi tro:
Nu kan han komme,
Kongen, vi kaared os!
Nu kan han komme,
Kampen blir kort!
Selv ville Guderne
Gammenferd gange til,
selv ville Guderne
gjæste sin Gaard!
Luen skal lyse ham
Landet af Led igjen,
Luen skal lyse ham
Lige til Hel!

(Idet man samles om Gudebillederne).

Tre Nætter bad vi
bad som et Barn sin Far,
tre Nætter bad vi,
bønhørt vi blev!

III.

Goden

(tager et Horn paa Støllen¹⁾, de ældste
gjør som han og med disse i Spidsen gaar
Alle under det Følgende rundt hver af de
tre hellige Ildene, hvor alle de ældste
gaar op paa Sæderne til begge Sider.
Idet Goden tager Hornet, gjør Hammer-
tegnet over det og gaar, istemmer han i
umiddelbar Fortsettelse af det Fore-
gaaende.)

Nu hæves Hornet,
Hærfader Odins Horn;
nu hæves Hornet,
hæves for ham!
Hellige Hovild,
Aketors Hammertegn,
hellige Hovild
viet det har!

¹⁾ En Forhøjning foran Torsbil-
ledet.

Alle.

Hellige Lege
holdes at hædre ham,
hellige Lege
hellige Lyst:

(Ungdommen ordner sig. Mændene gjør
Kast over de hellige Ildene, lofter til begge
Sider Kvinderne over og nu begynder en
Hovdans om Ildene, hvori mærkes: 1)
En Rundsans med stadigt Kvindeskifte.
2) En Sverddans, hvori Skjoldene holdes
over Kvinderne, og Sværde mødes over
Ildene, mens atter igjen Kvinderne hol-
der Skjoldene for sine Kjemper, mens disse
rykker frem eller vige).

Giv alle Guder
Gammens og Glædes Skaal!
Giv alle Guder
Gaver og Fryd!
Hornet for Aketor
tømmes for Kraft i Krig,
Hornet for Aketor,
Trøndernes As!
Hellige Lege
holdes at hædre ham,
hellige Lege,
hellige Lyst!
Fyld nu for Njörd og Frøy,
Fiske og fager Høst;
Fyld nu for Njörd og Frøy,
Frihed og Fred!
Hellige Lege
holdes at hædre dem,
hellige Lege,
hellige Lyst!
Bægret for Brage
bærer vi Løfte til,
Bægret for Brage
byder vi nu:
Offer af Liv og Blod
indtil et Olav er, —
Offer af Liv og Blod
byder Enhver!
Hellige Lege
holdes at hædre dem,
hellige Lege,
hellige Lyst!

Kvinderne.

Alle Asynjer
ættler vi ydmyg Bøn,
alle Asynjer
Ære og Bøn!
Nær os, I Milde,
med Eders Modermelk,
nær os, I Milde
Hjærternes Magt!
Yngling og Ungmø,
Olding og Edda med,
ærer de evig
unge i Alt!
Hellige Lege
holdes at hædre dem,
hellige Lege,
hellige Lyst!

Alle.

Deilige Diser,
dragende Dueflokk,
deilige Diser,
Dødliges Trøst;

Ætten I følger,
Følgje hver Nyfødt fik,
Ætten I følger,
hil Eders Færd!
hil Eders Færd!
Ædykken har hun,
Fædrenes Hamingja,
Ædykken har hun,
Ætmærket med!

Kvinderne (som før).

Alle Asynjer o. s. v.

Alle.

Alfer og Vætter,
Ætvangen værger I,
Alfer og Vætter,
hil Eders Vagt!
Hil dig, du ældste,
fjældstore Vætteaand
hil dig, du yngste,
Alf i en Blomst!
Hil dig, som hegmed
Tomten og Husene,
hil dig, som hegmed
Hjemjord og Havn!
Hellige Lege
holdes at hædre dem,
hellige Lege,
hellige Lyst.

Nogle Mænd og Kvinder.

Evige Asatro,
alt Livet elsker du,
evige Asatro
aander i Alt!
Evige Asatro
Ære og Mod din Æt!
Evige Asatro,
elskelig, dyb!

Alle.

Evige Asatro,
alt Livet elsker du,
evige Asatro
aander i Alt!
Dig vil vi frelse,
Fædrenes Fortids Land,
dig vil vi frelse,
Fremtid for os!
Dig vil vi frelse,
Sang for vor Fryd, vor Graad,
dig vil vi frelse,
Vugge for Daad!
Tre Nætter bad vi,
bad som et Barn sin Far
tre Nætter bad vi,
bønhørt vi blev!
Første Nat blotet vi,
Laut-Bollen var vi frem,
første Nat blotet vi,
Laut-Ten og Bøn.
Andre Nat Gjæstebud,
Billeder baged vi,
andre Nat Gjæstebud,
Gaver og Bøn.
Tredie Nat sang vi,
— signende Syn vi saa! —
Tredie Nat sang vi
Lovsang til Dans.
Hellige Lege
legtes til Guders Lov,
hellige Lege,
hellige Lyst!

